

CA VỌNG-CỔ HOÀI LANG 5

Ngán ngẩm, chẳng còn ham công danh khanh tướng.
Nẻo vinh-huê, có khác chi muôn tượng vách thành sấu.
Đang khi không đại đột hâm thân vào,
Đành để cho, nhà ngục đĩnh chúng nó, nhốt chặc mạng
anh-hào,
Chữ công-danh như sương thảo-thượng,
Một kiếp con người được hưởng có là bao ?
Sao cho bằng ta vui say cùng non nhân nước trí,
Rượu thánh thơ thần toại ý thanh tao,
Miếng cao lương phong-lưu như lạp,
Rau hoắc-lê này thanh đạm vậy mà ngon,
Cần chi mà đeo cân đai rồi vào cú ra lòn,
Để cho chi trượng-phu vì danh lợi phải hao mòn,
Kinh-luân này gởi chốn nước non,
Nhiệt-huyết một bầu giữ chặt tấm lòng son,
Ngày lân la cùng hoa cỏ giải cơn buồn,
Đêm thời đọc sách làm bạn bè với bóng trăng thanh,
Giống chim khôn vì mỗi ngon đều phải bỏ mình,
Còn kiếp con người cũng chịu thiệt thời vì ham mền
lợi-danh.
Nhưng ta đây ẩn công-khanh ta đã ngơ nhìn,
Thoát vòng cương-tỏa đặng thỏa tình du ngoạn ấy là
vinh.